

ХИТРА БАБА

Отишла въ гората
наша баба Злата —
да набере гѣбки,
че си нѣма зѣбки,
та следъ туй съ водица
да свари чорбица.
Много била слаба
пустата му баба,
та седнала тука
подъ зелена бука
на тревата мека
до една пѣтека.
Скрита въвъ синчеца
рунтавата Меца
презъ трева и гѣби
иде и се зѣби:
— Мари бабо пуста
съ кърпената фуста,
какво чинишь тука
ти подъ тая бука?
Ами тия гѣбки
въвъ торбата съ крѣпки
дето си слагала
що си ги кѣсала?
Зарадъ тия тежки
грѣхове човѣшки
миналата зима
азъ изядохъ трима.
— Мецо ле, Мецано,
съ руното непрано,
азъ съмъ стара баба,
мършава и слаба.
Ако туй направишь,
съ менъ ще се задавишь.
Ами слушай, Мецо:
мойтъ дѣдо Нецо
тази нощъ отива

да бере коприва.
Въ кѣщи съмъ съсъ дветѣ
внучета-близнета.
Мецо, нѣмай грижа —
тѣхъ ще ти харижа.
Презъ нощъта по тъмно
преди да се съмне
отишла горката
Меца предъ вратата
и самичка тука
почнала да чука.
Чука и говори
баба да отвори.
Баба се преструва,
нищо че не чува.
Дветѣ си дечица
хитрата старица
тихичко люлѣе,
кротичко имъ пѣе:
— Спете, мои мили,
птички лекокрили,
утре въ тази кѣща
дѣдо ви се връща.
Ще довтаса въ двора
съ много, много хора
съ островърхи пушки,
съ пълни кола крушки.
Една Меца сива
ще я хванатъ жива.
Ето ви готови
и кожуси нови.
Чула туй Мецана,
чула го, горкана,
тихичко станала,
бързичко трѣгнала —
скрила се самата
нейде въ дѣнъ гората.

Атанасъ Душковъ